

До Вищого адміністративного суду України

Скаржник (касатор):

Олійник Дмитро Вячеславович (третя особа на стороні позивача),

Особи, які брали участь у справі:

Позивач: Кличко Віталій Володимирович,

Відповідач: Національна комісія регулювання електроенергетики України,

вул. Смоленська, 19, м. Київ, 03057,

засіб зв'язку -тел. 2703001, e-mail: box@nerc.gov.ua

Треті особи:

Олійник Дмитро Вячеславович;

Блащук Володимир Юрійович;

ЖБК «Суднобудівник-18», вул. Бальзака Оноре, 54, кв. 40, м. Київ, 02222;

ЖБК «Буревісник-3», вул. Райдужна, 7, м. Київ, 02218;

ЖБК «Молодіжний», вул. Шамрила, 10, м. Київ, 04112;

ЖБК «Авіатор-20», вул. Драйзера Теодора, 44-а, м. Київ, 02222;

ЖБК «Ремонтник», вул. Щербакова, 49-г, кв. 27, м. Київ, 04111;

ЖБК «Кристал-16», пр-т Маяковського, 4, м. Київ, 02217;

ОСББ «Мотор», вул. Підвисоцького, 3-а, м. Київ, 01103;

Дядюк Олександр Володимирович, адреса невідома;

ЖБК «Октава-2», вул. Беретті Вікентія, 3, м. Київ, 02222;

(засоби зв'язку і адреси електронної пошти третіх осіб невідомі);

у справі адміністративної юрисдикції № 2а-1140/11/2670 на постанову

Окружного адміністративного суду м. Києва від 06 квітня 2011 р.,

ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2011 р.

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувані судові рішення підлягають скасуванню з наступних підстав.

В основу постанови суду першої інстанції був в якості доказу покладений лист Держкомпідприємництва № 7419 від 26.10.2004 р. на підтвердження заперечень відповідача, що оскаржуваний нормативно-правовий акт (постанова відповідача) не є регуляторним. З підстави того, що оскаржуваний акт відповідача не є регуляторним позивачу було відмовлено у позові.

Колегія суддів апеляційної інстанції своєю ухвалою погодилася з таким висновком суду першої інстанції. Суд дійшов до висновку, що постанова відповідача не є регуляторним актом, тому як встановлення тарифів для населення не спрямоване на правове регулювання господарських відносин, а тому відповідач не зобов'язаний оприлюднювати її проект.

Як вбачається зі змісту постанови НКРЕ № 8 від 13.01.2011 р., відповідачем затверджені тарифи на електроенергію, що відпускається не тільки населенню, але й населеним пунктам. Отже, судами попередніх інстанцій дано неправильну правову оцінку оскаржуваному акту, як такому, що регулює питання розміру тарифів виключно для населення.

Судами неправильно витлумачено положення ст. 1 Закону України № 1160-IV «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (щодо визначення регуляторного акту), а також ст. 3 ГК (організаційно-господарські відносини поійменовано господарськими).

Так, згідно ст. 1 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», такими послугами є результати господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилых приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил. Споживач - фізична чи юридична особа, яка отримує або має намір отримати житлово-комунальну послугу. Статтею 13 цього ж Закону визначено, що електропостачання віднесено до комунальних послуг, які є житлово-комунальними послугами (ЖКП) за своїм функціональним призначенням.

Учасниками відносин у сфері господарювання є суб'єкти господарювання, споживачі (ст. 2 ГК України). Відповідно до ст. 7 ГК відносини у сфері господарювання регулюються Конституцією України, цим Кодексом, законами України, нормативно-правовими актами Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також іншими нормативними актами.

Отже, поза правовою оцінкою судів обох інстанцій залишилося, що господарські відносини регулюються не тільки нормами ГК, але іншими нормами матеріального права (зокрема вищенаведеними).

Також з оскаржуваної постанови відповідача вбачається, що тарифи для населення і населених пунктів затверджено категоріям споживачів в копійках за 1 кВт·год без ПДВ, з ПДВ, а крім того виділено суму самого ПДВ. Відповідно до п. 14.1.178. ст. 14 Податкового Кодексу (ПК) податок на додану вартість - непрямий податок, який нараховується та сплачується відповідно до норм розділу V цього Кодексу. Відповідно до ст. 180 ПК платником цього податку є будь-яка особа, що провадить господарську діяльність (зокрема і третя особа ПАТ «Київенерго»), яка виставляє мені рахунки за споживання послуги електропостачання. Отже, оскаржуваною постановою відповідача врегульовано не тільки господарські відносини. Постановою НКРЕ № 8 від 13.01.2011 р. також адміністративно врегульовано питання вартості електропостачання, як результату господарської діяльності (згідно ч. 1 ст. 189 ГК ціна (тариф) у цьому Кодексі є формою грошового визначення вартості продукції (робіт, послуг), яку реалізують суб'єкти господарювання). Представник третьої особи ПАТ «Київенерго» в ході апеляційного розгляду, відповідаючи на моє питання щодо характеру правовідносин між ним і відповідачем визнав, що це господарські і адміністративні правовідносини, що відповідно до ч. 3 ст. 72 КАС звільнено від доказування.

Відповідно до ст. 220 КАС до повноважень суду касаційної інстанції належить перевірка правильності застосування судами першої та апеляційної інстанцій норм матеріального та процесуального права, правової оцінки обставин у справі. Вищевказане є підставою для скасування незаконних судових рішень з прийняттям нової постанови про задоволення позову.

На підставі викладеного, керуючись статтями 7, 13, 211, 220, 229 КАС України,

ПРОШУ:

постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 06 квітня 2011 р. і ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2011 р. скасувати з ухваленням нової постанови про задоволення вимог позивача.

Додатки: копії касаційної скарги для сторін (12 прим.); квитанція держмита 3,40 грн. (для суду).

27 жовтня 2011 р.

/Касатор Олійник Д. В./